

Ummæli

Havnarkórið 30 ár:

Jubileumskonserter í Norðurlandahúsinum

Leygardagin tann 17. februar helt »Havnarkórið« undir leiðslu av Ólavi Hátún sína tríati ára jubileumskonserter í Norðurlandahúsinum.

50 luttakarar settu dám á hesa lötuna, sum varð skipað við nógvum ymiskum tilfari úr sangskránni hjá kórinum, øll hesi árin tað hevur verið virkið

Í føroyskum mentunarlívi er kórsangur ein stórir partur av innihaldinum. Mentan er so nógv, men í Føroyum hava flestu býir og bygdir sítt ella síni sangkór, tað veri seg blandað kór, manskór, gospelkór, gentukór osfr. Høvuðsstaður landsins hevur so havt »Havnarkór-

ið« í mong ár, og tað hevur altíð bergtikið mangan lurtara so væl hetta kór hevur sungið. Hetta fingur teir uml. 200 áhoyrararnir at hoyra henda seinnapartin í Norðurlandahúsinum.

Skráin fyri konsertina var bytt sundur í 4 partar, ið

nærum vóru sungnir samanhangandi, bert við durskifti imillum. Byrjað varð við sálmalögum, sum øll vóru útlendsk av uppruna, men týdd og lægd til rættis av yngri og eldri føroyingum. Eitt lag, sum skaraði framúr, var lagið: »Nú rennur sólin fríð«, sum Thomas

Kingo hevur gjørt, Christian Matras týtt og Kári Bæk lagt tilrættis.

Annar parturin innihelt føroyskar fosturlandssangir, upprunayrktir av mætastu yrkjarum okkara sum t.d. Hans A. Djurhuus, Christian Matras, Tummas N. Djurhuus og Simun P. Zachariassen. Eisini tónasmiðirnir vóru føroyskir, og sera vakurt og hátíðarligt var at hoyra henda vakra kórsang.

Í triðja parti fingur vit loyvi at hoyra tvær frumframförsur av tónasmiðum, sum báðir sungu við í kórinum. Pauli Hansen hevði gjørt lagið til »Hin gamli kennarin«, sum Hans A. Djurhuus hevði yrkt, og Hans

Erlend í Brekkunum hevði gjørt lagið »Vætan«, sum Rikard Long hevði skrivað. Hesi lögini vóru sera vøkur og væl sungin, og vera ivaleyst eisini við í rúgvuni av okkara sangskattum framförsur. Annars vóru fleiri føroysk vøkur lög framförd.

Eftir steðgin fingur vit at hoyra eitt stórt úrval av útlenskum tilfari, sum kórið hevur sungið. Hesi lög komu frá Tysklandi, Italia, Onglandi og Fraklandi. Tað serkenda við hesum lögum var, at tey vóru øll frá 14. og 15. öld.

Ein sera væl skipað jubileumskonserter var komin at enda, men viðmerkast skal, at »jubileumskenslan« óngantið kom fram. Har var ov lítið gjørt. Eg trúgvi at onnur við mær sótu og væntaðu eitt sindur meiri av frágæiðing um kórið, sum tó, eftir áheitan frá onkrum lurtara í

steðginum, fyrst kom fram í seinnu helvt. Har fingur vit at vita um ymsar persónar, sum høvdu verið kórinum trúgvir luttakarar heilt frá byrjan, og fleiri av lurtarafjöldini høvdu eisini verið við ein part av tíðini.

Eftir blómuhandan til Sonju Kristoffersen, sum hevði verið við heilt frá byrjan, og til Ólav Hátún, setti kórið í kvæðalagi: Glymur dansur í hól, sláð ring, glaðir riða Noregsmenn til hildarting. Sjálvur helt Ólavur, at ringt var at enda eina konsert hjá Havnarkórinum uttan at syngja lagið »Tá ið teir sóu landið«, og so varð gjørt. Har-við var endin á konsertini, og her skal ljóða eitt hjarta-ligt tillukku til kórið, og framhaldandi mong góð ár

Victor Carlsen

sosíalurín – fimm ferðir um vikuna